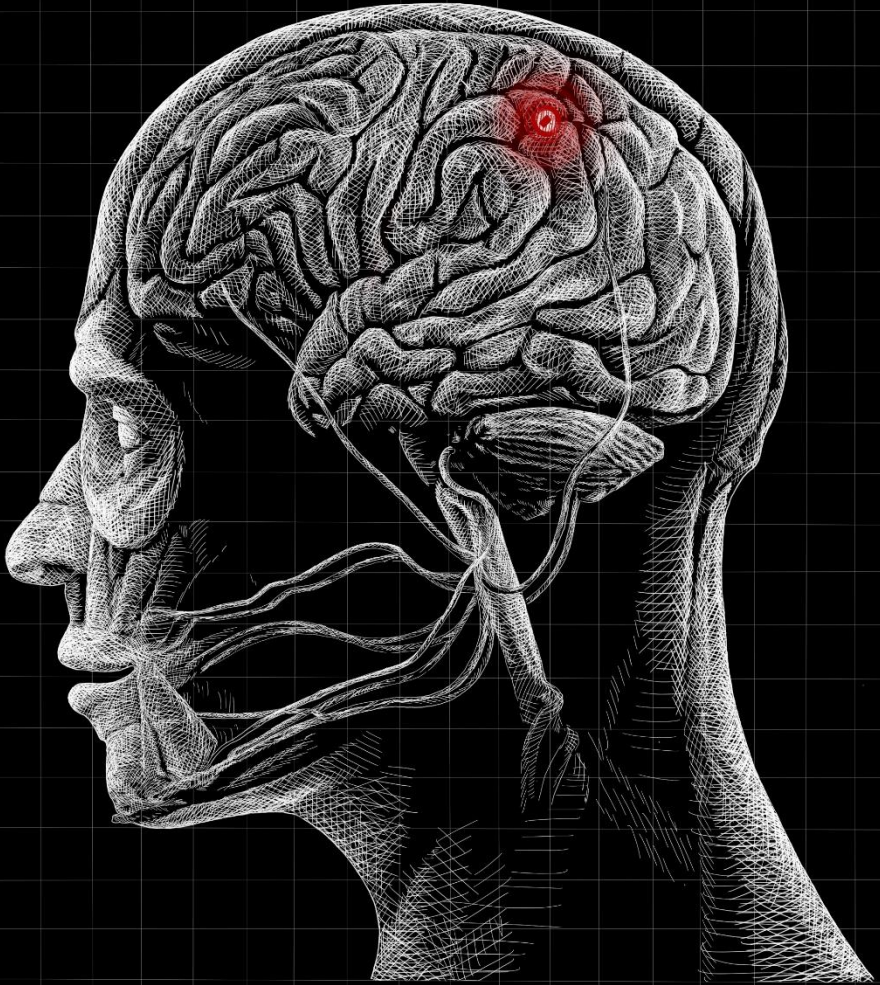
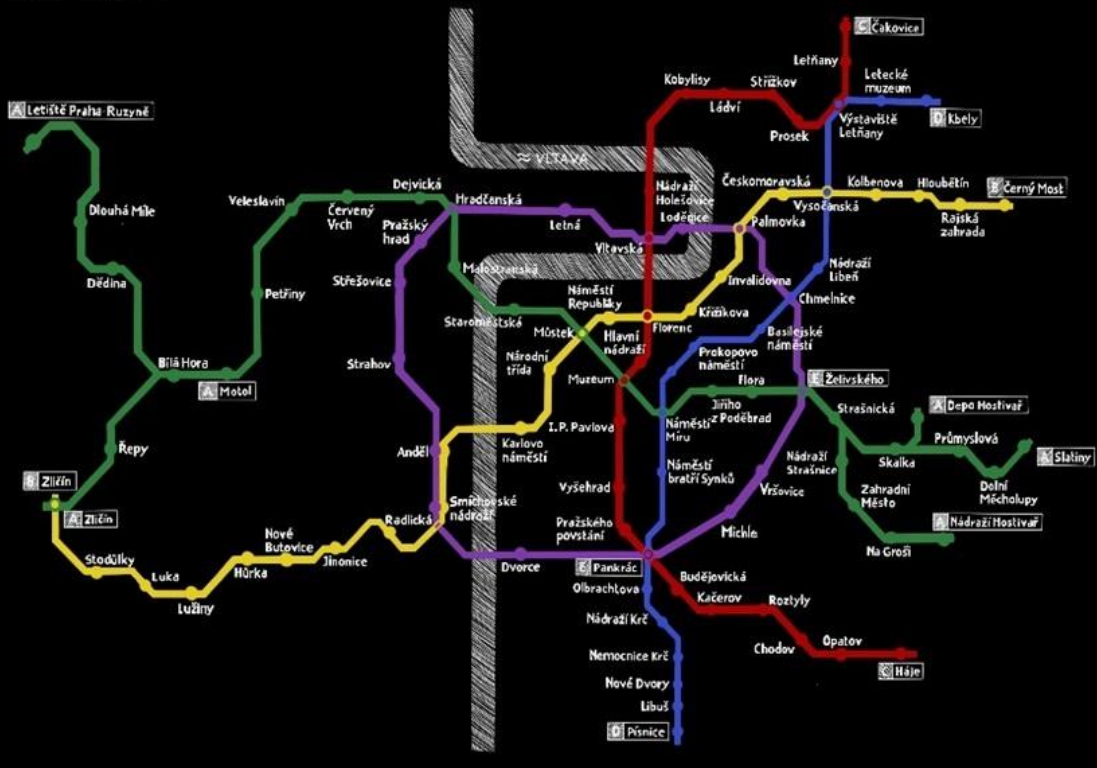

2021

2071

METRO PRAHA 2071

Andrej Líbal

PROLOG

„To byla výborná večeře!“ řekl muž, sotva spořádal poslední sousto.

„Chutnalo ti?“ zeptala se žena.

„Dneska se to fakt povedlo, vynikající,“ příkyvoval nadšeně.

„Když jsem vařila já, nikdy jsi takhle nechválil,“ povzdechla si.

„Ale chválil.“

Domácí robot mezitím posbíral špinavé nádoby a odvezl ho do kuchyně.

Mimořádná zpráva! Mimořádná zpráva! Ozvalo se v minipodech, které měli oba zavedené v uších.

„Ježiš, co je zase?“ pronesl muž rozmrzele, vstal od stolu a přesunul se na gauč.

Žena jej pomalu následovala.

Jakmile usedli, muž něco naťukal na svém komunikátoru a z malé krabičky naproti gauči se spustil trojrozměrný obraz.

Reportérka o čemsi mluvila, ale byla tak rozrušená, že jí nebylo vůbec rozumět.

„Vrať to,“ řekla žena a snažila se pochopit, o čem mluví.

Muž pustil vstup úplně od začátku a trochu jej zpomalil.

„Máme pro vás tu nejžhavější zprávu, jakou kdy kdo odvysílal! Po dnešku už žádný den nebude jako dřív. Všechno se změní. Bože! Já jsem tak rozrušená, že to snad neřeknu... Upozorňuji, že pro některé

jedince může být tato zpráva velmi šokující. Mezinárodní tým vědců pod vedením doktora Arnolda přišel ve švýcarském Badenu na způsob, jak prodloužit lidský život. Dámy a pánové, budeme nesmrtelní!”

ČÁST PRVNÍ

I.

Dveře se otevřely a skupina lidí pomalou chůzí opouštěla vysokou administrativní budovu. Byl průměrný letní den. Teplota na holografickém teploměru ukazovala třicet stupňů a na obloze bez jediného obláčku pražilo slunce.

Sam, který šel v čele skupiny, si zapnul spodní knoflík na polokošili, čímž spustil funkci nabíjení svého komunikátoru.

Látka, ze které bylo tričko ušité, obsahovala totiž kromě textilu i miniaturní solární panely.

„Skočím si ještě pro cigára,“ zvolal na ostatní, došel k silnici a rychle se rozhlédl na obě strany. V ulici, ve které pracoval, byl poměrně silný provoz a elektromobily jezdily kolikrát tak tiše, že je lidské ucho téměř nedokázalo zaznamenat.

Přeběhl zhruba deset metrů a na chodníku se div nesrazil s jezdcem na elektrokolce.

Trochu si zanádal a konečně vstoupil do Amazon marketu.

Jako každý den šel s kolegy po práci na drink a rád si u toho vychutnal svou oblíbenou značku biocigaret. Vlastně to byly jen náplně do elektronické cigarety, které splňovaly přísnou normu s přídavkem velmi malé hodnoty katy jedlé, což byla v současné době nejoblíbenější droga. Její účinky se daly přirovnat k marihuanovému opojení.

Věděl, kde se jeho vytoužené zboží nachází, takže nijak nebloudil a šel najisto.

Nákup strčil hned do kapsy a vyšel z obchodu ven. Platba proběhla rychleji, než pravou nohou překročil práh. Inteligentní systém marketu se propojil se Samovým komunikátorem, vyhodnotil, které zboží si odnesl, a z jeho kryptoúčtu strhl požadovanou částku.

Venku se zastavil, aby si svou novou cigaretku naplnil. Poté přiložil ukazovák na malinkatý displej a dopřál svému hrdlu doušek kvalitního kouře. Aspoň se tvrdilo, že je kvalitní...

Díval se kamsi do prázdna a užíval si ten báječný okamžik. Stál těsně u obrubníku. Najednou zpozoroval rychle se přibližující šedou dodávku. O krok ustoupil, aby ho snad proud vzduchu nestrhl do vozovky. Auto však prudce zabrzdilo přímo u něj. Boční dveře se okamžitě otevřely a umožnily doslova vyskočit čtyřem maskovaným mužům. Každý z nich ho popadl za jednu z končetin a to tak, aby s nimi nemohl vůbec hýbat a nebránil se.

„Hej, co to kurva?!“ křikl vyjeveně, když mu náplň do cigarety padala z ruky.

Ti lidé Sama zvedli, jako by nic nevážil, hodili s ním dovnitř auta a sotva sami naskákali zpět, mechanicky zabouchli posuvné dveře.

Než se vzpamatoval, měl na hlavě černý pytel a ležel na podlaze dodávky se spoutanýma rukama.

„Kdo jste? A co po mně chcete?!“ hulákal.

Vozidlo se rozjelo ohromnou rychlostí a za zvuku policejní sirény ujíždělo pryč.

Ležel nehnutě a přemýšlel, jestli se mu to jen zdá, nebo je to skutečnost. Mezitím ho pár silných rukou prohledával od hlavy až k patě. Sebraly mu komunikátor i biocigaretu, kterou křečovitě svíral v pravé ruce.

Byl ze všeho tak vyjevený, že se neodvažoval ani pohnout.

Co když to je jen nějaký kanadský žertík kolegů, kteří mu neustále vyčítali, že ač biokouření, je to pořád kouření a škodí to zdraví, napadlo ho.

Trochu se osmělil a zeptal se: „Tak fajn. Kam mě to vezete?“

Odpovědi se však nedočkal. Všichni ti lidé (věděl určitě, že jsou to lidé) mlčeli. Začala se mu točit hlava. Cítil se malátně.

I když měl obličej v naprosté tmě, zdálo se mu, že ho do očí nepříjemně bodají různobarevná světla. Přestal vnímat čas i prostor. Na chvíli měl pocit, že se vznáší. Jenže to nebylo příjemné poletování, jaké občas zažil v rauši, tentokrát se mu zvedal žaludek.

„Hele, vážně! Co po mně chcete, kurva?“ zkusil znovu už s nádechem nervozity, protože stav, jenž právě prožíval, ještě nikdy nezažil.

Místo odpovědi stále hrobové ticho.

Nedalo mu to. Zkusil se posadit a nahmatat kolem sebe něco živého. Nic. Copak byl najednou v oné dodávce zcela sám?

Zaposlouchal se. Ještě před chvílí slyšel hluk divoké jízdy. Houkání sirény. To všechno nyní ustalo.

Pokud je tu jen on, nebude nikomu vadit, když si tu parádu z hlavy sundá. Pravou rukou vzal pytel na temeni hlavy a chtěl ho strhnout. Jenže to nešlo. Jakoby byl uvázaný ještě pod krkem. Snažil se

nahmatat nějaký uzel nebo svorku, kterou by povolil a pytle se tak zbavil, ale ruce ho neposlouchaly. Mozek jim sice dával pokyn, ale chovaly se úplně jinak.

Vtom sebou praštil o zem. Dodávka nejspíš musela prudce zabrzdit.

Vteřiny se zdály jako hodiny. Necítil nic. Jen přítomnost sebe samého kdesi na neznámém místě.

Najednou mu někdo jedním pohybem strhl ten zatracený hadr z hlavy. Zasáhlo ho nepříjemné bílé světlo. Zavřel oči, zakryl si dlaněmi obličej, jako by chtěl před tím vším uniknout.

„Materiál byl napuštěn omamnými látkami, chvíli potrvá, než budeš schopen odpovídat. Zeptám se však hned, ať máš čas, dobře si svou odpověď rozmyslet,“ řekl hluboký mužský hlas.

Sam se svíjel na zemi, držel se za oči a snažil se rozpoznat, odkud mluvil.

Krom toho, že ho páčila víčka, všiml si ještě něčeho neobvyklého – byla mu zima.

Uprostřed horkého dubna, kdy už zhruba dvacet let neplatilo, že duben za kamny budem se klepat zimou.

Důvod byl prostý. Ležel nahý na chladné betonové podlaze.

„Pro koho pracuješ?“ zeptal se hlas.

Sam se schoulil do klubíčka, přitiskl si paže k nohám, sledoval podlahu a snažil se uklidnit.

Dýchal příliš rychle, než aby se mu to dařilo. Zima, omamný vak a hlavně celá ta situace ho přiváděly k šílenství.

„Haló! Slyšel jsi, na co jsem se ptal?“ zeptal se znovu hlas.

Několikrát nasál ledový vzduch, který se zde vznášel do plic, a pomalu vteřinu po vteřině nad sebou nabíral kontrolu.

Oči nechával stále zavřené, neboť se obával, že by ho prudké světlo znovu přivedlo do stavu nekontrolovatelného stresu.

„Kde to sakra jsem?“ zeptal se konečně.

Ani do třetice nedostal odpověď. Místo toho obdržel úder tupým předmětem přímo pod žebra.

Nepatřil k nejhubenějším, náraz na holé tělo však způsobil, že měl chvíli vyražený dech.

„Pro koho pracuješ, hajzle?“ Následovala tvrdá rána pod oko, po které na okamžik viděl všude kolem jen samé hvězdy.

Zvedl obě ruce na znamení omluvy.

„Pracuju...pracuju pro LongLife Humans s.r.o.“

„To víme,“ dal si chvíli načas hlas, „pro koho ještě pracuješ?“

Sam se zamyslel. V duchu si znovu přehrál otázku a pak odpověď, kterou muži dal.

„Jak to myslíte, pro koho bych měl ještě pracovat?“

„Tak, jak to říkám. Koukej zpívat, sráči!“

„Pracuju jen pro firmu LongLife Humans, vyrábíme stroje pro operace nesmrtelnosti. Nic jinýho nedělám,“ řekl Sam a začínal pociťovat pevnou půdu pod nohama.

„To už jsi říkal. Tvoje odpovědi mě začínají unavovat. My přece víme, že tam děláš, ale taky víme, že děláš ještě pro někoho jiného. Proto ti radím, řekni to radši sám, přilepší ti to a nebude to ani bolet.“

Sam zavrtěl hlavou a bezmocně se pousmál.

Jeden z mužů, jenž dosud stál u dveří, k němu vykročil a chystal se ho znovu udeřit.

„Počkej, zřejmě se ještě nevzpamatoval,” řekl ten, který patrně všem velel.

„Jsi Samuel Nowak, bydlíš v Kubišově ulici číslo dvě. Je ti třicet let. Denně si necháváš dovážet snídani od Čerstvejch snídaní – Fresh Breakfast se to jmenuje, zeď ve tvém pokoji má šedou barvu, nejraději piješ světle praženou kávu a šálek si sladiš dvěma kostkami cukru. Víme o tobě všechno, tak nám řekni, co víš ty, a nikdo se tě už ani nedotkne,” pokračoval velitel.

Strážce, jenž se vynořil od dveří, zůstal stát těsně vedle Sama s připravenou pěstí a se škodolibým úšklebkem očekával jeho odpověď.

Ten však znovu pokrčil rameny.

„Netuším, co ode mě chcete slyšet. Asi víte víc než já. Proč jsem vlastně tady? Co jsem provedl?”

V nejtemnějším koutu místnosti se zjevil další muž. Sama jeho přítomnost tak překvapila, že na něj chvíli zíral s otevřenou pusou. Nebo to bylo tím, že by znal největší tajemství několika posledních minut? Sam doufal, že mu konečně prozradí, kdo a proč ho unesl.

„Zdá se, že si nejste jistý svým osobním číslem, pane Nowaku. Při posledním použití jste uvedl zcela jiné než obvykle. Shodou náhod to bylo číslo muže, jenž je podezírán ze špionáže pro Čínu. Bohužel, nemůžeme se ho na to zeptat, je několik měsíců v kómatu. Takže, buď jste tím agentem vy a nebo on.”

Teplota místnosti jakoby náhle stoupla o deset stupňů. Vzduch ztěžkl, Sama polilo horko.

Při posledním použití... A to bylo sakra kdy?

Měl totální okno. Díval se do prázdného místa v posledním rohu a doufal, že už se z něj nikdo nevynoří.

Velitel přistoupil až k Samovi, předklonil se a z těsné blízkosti na něj několik sekund zíral.

Jakmile se Sam vzpamatoval, jeho pohled opětoval.

„Kolik toho bylo v tom pytli?“ zeptal se velitel a napřimil se.

„Běžná dávka,“ odpověděl bijec s pěstí.

„Připadá mi úplně mimo. Tome, vyzkoušej ho!“ dodal velitel.

Bijec s pěstí uchopil malý šedý přístroj, který měl dosud připnutý za opaskem, něco na něm namačkal a začal skenovat Samův obličej.

„Tak znovu! Pro koho kromě Long Life Humans pracuješ?“

Rudé záblesky vycházející z přístroje, Sama ještě víc dezorientovali, a tak se nezmohl na víc, než že sklopil hlavu a stroze pronesl: „Nikde.“

Velitel se obrátil na Toma s tázavým pohledem a ten zavrtěl hlavou: „Má vymeteno.“

„Zkus krev,“ řekl velitel.

Bijec Tom schoval přenosný detektor lži a z druhé strany opasku popadl jiný nástroj. Podlouhlý, připomínající injekční stříkačku z dob minulých. Opatřený displejem a hlavně schopný během několika sekund prověřit krev testovaného a zjistit, kdy naposled požil některou z psychotropních látek a posoudit tak schopnost odpovídat na kladené otázky.

„Co to k čertu je?“ stačil zvolat Sam, načež mu Tom přiložil přístroj ke krku. Ozvalo se sotva slyšitelné cvaknutí – to ze strojku vyskočila mikroskopická jehla, zabodla se mu do krku a odebrala vzorek krve.

„Testuje to, jak moc velkej feťák jsi,“ řekl Tom jakoby nic.

Několik vteřin bylo ticho – všichni napjatě čekali, s jakým výsledkem přijde.

Sam si mezitím konečně pořádně prohlédl všechny přítomné. Tom, vysoký svalnatý chlap s nakrátko střiženými blond vlasy, v bílém tričku a černých kalhotách s opaskem opatřeným řadou udělátek.

Velitel, o něco nižší ale stále vysoký. S precizním úlizem vypadal spíš jako nějaký bankéř. K tomu tmavý oblek a kravata, kterou dnes už mnoho lidí nenesí. Sam si všiml, že má zavřené oči. Ne však proto, že by odpočíval. Patrně řešil něco formou nové technologie, kdy byl mozek pomocí neuronových nanovláken spojen s komunikátorem nebo počítačem a člověk tak dokázal komunikovat pouze svou myslí s někým, kdo mohl být na opačném konci světa. Zatím se však jednalo o novinku, jež měla své mouchy, a tak ji využívali spíše fandové do futuristických hraček. Technologie sama o sobě neměla chybu. Problém byl v lidech. Bylo těžké přimět mozek soustředit se pouze na jednu věc a nepřeskakovat z myšlenky na myšlenku.

Posledním v místnosti byl onen muž, který před chvílí vystoupil z tmavého rohu. Kdyby byl Sam byt' jen trochu naivní, myslel by si, že lidstvo vynalezlo teleport. Muž nevelkého vzrůstu stál zpět na svém místě a pozorně si Sama prohlížel. Černá košile a kalhoty z něj

v pološeru místnosti, kde jediné světlo zářilo na Sama, dělaly téměř neviditelného.

„Alkohol včera, upravená kata dnes ráno. Koukám, že si umíš život užívat,” řekl Tom, vynuloval přístroj a vrátil zpět za opasek.

Sam se jen pousmál: „Jako každý nesmrtelný.”

Tom se zamračil, evidentně ho tato informace překvapila. Velitel a třetí muž však byli informováni a na jeho tázavý pohled pouze přikývli.

„Nesmrtelný.... to je tak zavádějící termín, pane Nowaku. Kdybychom chtěli, už jste dávno mrtvý,” řekl tichým hlasem třetí muž.

Sam se zarazil, dostal strach. Až dosud celé tohle divadlo pokládal za obrovský omyl, ale pokud byli schopní jej doopravdy zabít, museli to brát zatraceně vážně.

„Dobře a kdo VY vlastně jste?”

Neviditelný si vyměnil pohled s velitelem a odpověděl: „Jste v centrále B.I.S.”

Několik vteřin zůstalo ticho. Sam vstřebával informaci velmi těžce. Myslel si, že je na nějakém místním oddělení policie a ne hned v hlavní budově tajné služby. Překvapilo ho to.

„Už mě to nebaví. Máš poslední šanci vyklopit, co víš,” řekl velitel a s rukama v bok na svého vězně vrhal vražedný pohled.

Sam zoufale pokrčil rameny a vypadal, že je připraven přijmout i ten nejvyšší trest.

„Tohle nemá cenu, odved'te ho,“ řekl třetí muž a sám odešel z místnosti. Velitel jej následoval, ale vzápětí se vrátil s pečlivě složenými dvěma kusy oblečení.

„Na,“ podal červenou košili a kalhoty Samovi.

Ten si je pomalu oblékl a ještě se zeptal: „A kde mám svoje věci?“

„Bezpečně uložené,“ řekl velitel a pokynul Tomovi.

Opět natáhl Samovi na hlavu pytel, mechanickými pouty spoutal ruce a za doprovodu velitele šli kamsi pryč.

Zase ten zasranej pytel.

Po chvíli se znovu nepříjemně nadýchal výparů a měl strach, že každou chvíli omdlí.

Nevěděl, jak dlouho šli. Jeho nohy se pohybovaly samovolně. Vždy, když cítil, že padá, někdo – patrně Tom ho zachytil a pokračovali dál.

Když konečně zastavili, sundali mu pouta a vak z hlavy, uviděl před sebou šedou zeď – byla podobná té, kterou měl doma. Napravo stála kovová postel, v levém rohu záchod.

Jako by se vrátil v čase o padesát let zpátky. Nebo aspoň takto si představoval celý na začátku tisíciletí.

V tom se ozvala rána! Trhl sebou a ohlédl se. Těžké ocelové dveře byly zavřené. Nikde nikdo. Byl tu sám jen s postelí, starou dřevěnou židlí, umyvadlem a záchodem.

Žádné okno sem denní světlo nepouštělo. Černočerné tmě zabraňoval pouze světlovod ve stropě. Došel ke dveřím a zkusil je otevřít – nepovedlo se.

Popošel pod onen jediný zdroj světla a pohlédl vzhůru. Zdálo se mu, že někde tam vysoko vidí malý, opravdu malinkatý modrý kruh – kousek oblohy. Důkladně si prohlédl celou místnost a zastavil se vedle postele u nápisu vyrytého do zdi.

SMRT NESMRTELNÝM, stálo tam.

Přeběhl mu mráz po zádech. Kdoví, jak dlouho tady bude. Ostatní vězni zřejmě nemají nesmrtelné zrovna v oblíbě.

Co když se dozví, že on je jedním z nich?

Ovšem, že se to dozví! Ten hromotluk, který ho vyslychal, to jistě všem s radostí vykváká a ještě se přijde kochat, jak mu dávají nakládačku.

To musí být hrozný omyl. Proč je tady? Co že to vlastně provedl? Podezřívali ho ze špionáže pro Čínu.

Kdy jen sakra použil to blbé číslo?!

Snažil se pátrat v paměti, ale mozek ho vůbec neposlouchal. Obklopilo ho přímo děsivé ticho, jaké snad dosud nezažil.

Podíval se na své předloktí, aby zkontroloval komunikátor, ale až teď si uvědomil, že žádný nemá. Byl zvyklý, že tam je, cítil se podivně, tak nejistě.

Komunikátor tvořil takřka nedílnou součást každého dospělého člověka. Nejčastějším typem byl model, jenž díky své ohebnosti perfektně přilnul k předloktí svého uživatele. Ovládal se druhou rukou a používal současně s minipody do uší, do kterých přenášel veškerý potřebný zvuk.

Někteří měli komunikátor propojen ještě se speciálními čočkami v očích, pomocí nichž mohli pořizovat obrazový záznam. Nebo jako velitel u výslechu – propojen přímo s mozkiem.

Sam by teď dal všechno na světě, aby měl alespoň tu část na ruce.

Přemýšlel, kdy naposledy byl zcela bez technických vymožeností.

Nemohl si vzpomenout. Stalo se to vůbec? A jak dlouho už ho vlastní? Hlavou se mu honily další a další otázky, ale odpovědi nenacházel. Začínalo se mu dělat nevolno. Sedl si na postel, chytl se za čelo a zhluboka dýchal.

Jakmile získal nad stresem jakž takž kontrolu, pokusil se přehrát si dnešní den od probuzení až dosud.

Vstal kolem osmé hodiny, ve schránce vyzvedl pravidelnou dodávku snídaně – dnes to byl kukuřičný chléb namazaný rostlinnou náhražkou drůbežího masa a k tomu kousky sušeného ovoce.

Pustil si retro vypalovačky Best of millenium a k tomu pokuřoval elektronické cigáro s hruškovou příchutí a extraktem z amazonských bylin.

Tento rituál opakoval takřka denně, tudíž na něj omamná látka neměla už skoro žádný účinek.

Když dojedl a dokouřil, zřejmě se osprchoval – nebyl si jist, ale byla to jedna z jeho častých ranních činností, a tak ji zařadil i do rekapitulace dnešního dne.

Navíc, v posledních letech bylo sprchování pro celkový nedostatek vody záležitostí jen několika sekund. Každý občan středoevropské části Unie měl možnost denně vyčerpát maximálně patnáct litrů vody. Patnáct litrů!

Když se oblékl, zabouchl za sebou dveře bytu a vyrazil do práce.

Firma, ve které pracoval, patřila mezi to málo společností, které vzhledem ke svému zaměření ještě neumožňovaly homeoffice. Většinou cestoval metrem, což byla kvůli hustému provozu na povrchu ta nejrychlejší cesta.

Vystoupil na Pankráci a sítí podchodů se dostal až do budovy, do které chodil několikrát týdně pracovat.

Tyčila se do úctyhodných sto padesáti metrů a svým designem a trojúhelníkovým tvarem připomínala vysílač na Ještědu.

Sam vyčkal na jeden z deseti výtahů a spolu s několika dalšími lidmi, kteří přijeli stejnou soupravou metra, se vměstnal dovnitř.

Intimní zóna už dávno nebyla šedesát centimetrů. Jak se počet obyvatel Prahy víc a víc blížil dvěma milionům, klesala ona pomyslná hranice, za kterou jste byli ochotní, nechat vstoupit zcela neznámého člověka.

Cesta do třicátého pátého patra mohla trvat deset vteřin nebo i deset minut. Záleželo na tom, kolik lidí vystoupilo a nastoupilo v podlažích pod vámi. Protože většina pracujících byla stále zvyklá začít pracovní den okolo deváté hodiny stejně jako Sam, jízda do nejvyšších pater se ještě více protáhla.

Vystoupil jako jeden z posledních. Hodil okem po vstupním skeneru, jenž kontroloval každého příchozího, jestli má právo vstoupit a byl vpuštěn do prostoru firmy Long Life Humans.

Otevřená místnost připomínala lobby některého z luxusních hotelů. Několik abstraktně vypadajících křesel laděných do rudé a královsky modré barvy, houpací síť a pár obyčejných konferenčních

stolků. Kam až oko dohlédlo, všude jen nábytek odpočinkového typu. Prostor nebyl nijak rozdělen. Pouze střed místnosti protínaly čtyři velkoplošné obrazovky, z nichž každá promítala jiný obraz.

Sam s kolegy si tak vždy mohl vybrat, zda bude pracovat s výhledem na indonéský prales, moře na Maledivech, či jedny z prvních záběrů člověka na Marsu.

Samovi většinou stačilo posadit se k jednomu z oken a dívat se na panorama Prahy z třetí nejvyšší budovy města. Zaměstnanci Long Life Humans měli v této kanceláři povinnosti spočívající v kontrolování tabulek, výsledků, dodávek apod.

A takto to šlo celý den až do chvíle, kdy se společně dohodli, že dnes už pracovali dostatečně tvrdě a mohou jít domů – respektive pryč z práce.

Sam se vrátil do přítomnosti a opět ho přepadl strach. Díval se na své bílé ruce. Čisté a hebké, jako by nikdy nepracovaly. A teď jsou spolu se zbytkem těla zavřené kdesi v útrobách budovy tajné služby. Položil se na starou rozvrzanou postel, chytl se za čelo a zatnul zuby. Bolest hlavy se opět přihlásila. Bylo to kvůli omamné látce, kterou jej paralyzovali, nebo se vrátil problém, jenž byl důvodem nedávné návštěvy lékaře?

Škulbl sebou a prudce se posadil. Návštěva lékaře! To tehdy použil chybné číslo! Krev mu začala vzrušením pulzovat v celém těle.

Kvůli bolestem hlavy se před několika dny nejdřív obrátil na virtuálního doktora, avšak předepsané tipy ani léky nezabíraly, a tak musel zajít k opravdovému člověku s bílým pláštěm. Výsledek dopadl stejně – dostal prášky s tím, že podrobnější prohlídka hlavy bude

provedena při příští operaci nesmrtelnosti, která Sama čekala až další rok.

Vstal a pěti kroky došel ke dveřím.

„Héj, chci mluvit s velitelem!“ křičel a bouchal na dveře. Odpovědi se nedočkal. Zkusil to znovu a pak ještě jednou, ale výsledek zůstal stejný.

Sedl si. Opřen zády o dveře poslouchal, zda někoho neuslyší přicházet.

Neměl nejmenší pojem o čase, ale zdálo se mu, že každá minuta se vleče jako hodina.

V tuto denní dobu měl v sobě obvykle alespoň tři čtyři drinky. Dnes by dokázal vypít maximálně jeden a rázem by byl pod stolem. Pokoušela se o něj únava. Dal si facku na obě tváře a snažil se vzdorovat, ale byl příliš vyčerpán a po chvíli tvrdě usnul navzdory nepohodlné poloze, v níž seděl.

Bláznivé sny o všelijak nedokonalých lidech dělaly Samovi společnost až do chvíle, kdy se celou rozřinčel zvonek. Chvíli nevěděl, kde je, zkusil se posadit, ale bolelo ho celé tělo. Jakmile zaostřil zrak a přestal pohlížet na celu z devadesáti stupňového úhlu, bylo mu vše jasné.

Tvrdá v tu chvíli nebyla jen zem, na které strávil noc, ale i realita.

Když po chvíli zvonek přestal zvonit, kolem Sama znovu zavládlo ticho. Postavil se, opřel ucho o dveře a napjatě naslouchal. Jakýsi šum zaznamenal, ale nic určitého.

V každém případě to znělo lépe, než mrtvolné nic uvnitř cely. Na chvíli se mu zdálo, že hluk nabírá na intenzitě.

Opravdu – ozvalo se cvaknutí a dveře se otevřely, div Sam nevypadl. Rychle získal rovnováhu a z několika centimetrů se díval do tváře muže tmavé pleti, kterého doprovázeli další dva ozbrojenci.

„Pojďte,“ řekl černochoch a vykročil chodbou směrem doleva. Sam se dlouho nerozmyslel a opatrnými kroky šel za ním s muži v patách.

Konečně si mohl prohlédnout i jiné lokace budovy, ale nebylo moc o co stát. Šedý nátěr převažoval a sem tam byl doplněn černými nápisy označujícími jednotlivé úseky stavby.

Na konci chodby se zastavili u výtahu. Přivolán černochochovým komunikátorem, přijel téměř okamžitě. Během jízdy do prvního podzemního podlaží Sama zaujala obrazovka na jedné ze stěn, která promítala situaci jakéhosi pracovního tábora uvnitř kamenolomu. Skupina mužů oděných do vězeňských mundúrů pomocí manuálního nářadí bila do obrovských kamenů a rozbíjela je tak na menší kousky.

Sam si nevzpomínal, že by něco podobného někdy viděl. Většina manuální práce byla dnes záležitostí strojů.

„Z kterého roku jsou ty záběry?“ zeptal se.

Černochoch dosud obrazovce nevěnoval pozornost, takže byl dotazem trochu zaskočen.

Jakmile pochopil, nač se Sam ptá, ušklíbl se: „To je přímý přenos z lomu u Zbraslavi. I tam se někteří vězni dostanou.“

Sama ten dovětek vyděsil. Doufal, že ho z cely nevytáhli proto, aby byl odvezen na podobné místo. Vzpomněl si však, že už ví, kdy naposledy použil osobní číslo a chystal se to černochovi říct.

Než se však rozhoupal, dveře výtahu se otevřely a černochoch vyšel ven. Sam s ochrankou za ním. Chodba, kterou procházeli, vypadala

totožně s tou předchozí. Až na to, že tu bylo poměrně rušno. Ženy i muži jdoucí každý za svým ojedinelým cílem, pobíhali od dveří ke dveřím.

Skupina vedená mužem tmavé pleti zapadla do místnosti s číselným označením 011.

Uvnitř stál kovový stůl a na každé straně dvě židle. V rohu velká plechová skříň – zřejmě pozůstatek z časů komunismu v hluboké minulosti.

„Vemte místo,“ řekl černochoch, počkal, až se Sam usadil a nechal ho ve společnosti ozbrojenců. Seděl zády ke dveřím, takže si z počátku nevšiml, kdo byl nově příchozí. Poznal jej, až když se posadil proti němu. Velitel si dnes vzal jinou kravatu, ale vlasy měl pečlivě načesané stejně jako včera. Několik dlouhých vteřin sledoval svůj komunikátor a na Sama se ani nepodíval. Pak si odfrkl, obě ruce položil na stůl a řekl: „Takže, pane Nowaku, jste propuštěn!“

II.

Samovi spadla čelist. Nevěřicně si velitele prohlížel, ale nezmohl se ani na jediné slovo. Informaci o zadání osobního čísla zahnal do nejtemnějšího koutu mysli, zhluboka se nadechl a řekl: „Tak jsem rád, že se vše vysvětlilo.”

„Dejte mu jeho věci a ukažte východ!” přikázal velitel. Pak se obrátil k Samovi: „Nevysvětlilo. Není nic, co byste před námi mohl utajit. Myslete na to!”

Vstal od stolu a zamířil ke dveřím. Jeden z ozbrojenců otevřel plechovou skříň, vyndal jakýsi černý pytel a pohodil jej na stůl před Sama. Ten si ihned vybavil situaci ze včerejška, kdy mu byl podobný vak přetažen přes hlavu, a tak se zkoumáním tohoto chvilku otálel.

„Převlíkneš se sám, nebo chceš pomoct?” houkl na něj jeden z ozbrojenců.

Sam opatrně sáhl po pytli a vysypal z něj postupně své oblečení, boty, komunikátor a ekocigaretu.

Podíval se na oba přítomné chlápky – nevypadali, že by mu při převlékání chtěli dopřát soukromí.

„Budete na mě furt čumět nebo pudete ven?” zeptal se, jelikož mu s namyšleným chováním obou mužů právě došla trpělivost.

Nižší z dvojice po něm vrhl vražedný pohled a udělal krok směrem ke stolu.

„Ser na něj,” chytl ho za rameno druhý, „počkáme venku.”

Jakmile byl Sam ponechán v místnosti svému osudu, shodil ze sebe červenou košili, sáhl po komunikátoru a přiložil si jej k předloktí. Přístroj ihned rozpoznal kůži a tep svého majitele a perfektně přilnul k paži. Během dvou vteřin se spustil a ukázal několik oznámení. Kromě trojice zmeškaných hovorů od kolegů z práce Sama nikdo nepostrádal. Prohrabal pytel až na úplné dno, ale to co hledal, nenašel.

Obrátil jej naruby a s cinknutím o stůl vypadly dva minipody. Automaticky si je zavedl na kraj sluchovodu a znovu vyposlechl vzkazy. Nic určitého, jen informace ohledně pokusů o spojení. Žádné vzkazy od velitelů východní rozvědky, celkem nula žádostí o pomoc od kolegů špionů.

„Cha... prej čínskej agent,“ zasmál se a kroutil hlavou, když poslouchal jeden z reklamních spamů, které se občas dostaly až do minipodů.

Náhle se vrátili ozbrojenci a s překvapením zjistili, že Sam je stále ve vězeňském mundúru.

„No, to si z nás děláš prdel, ne? Si ho tady honíš nebo co?“ štěkl ten menší.

Sam protočil oči v sloup, oblékl si černé triko a rychle vyměnil i spodní díl oděvu. Do zadní kapsy kalhot uložil ekocigaretu a při muchlání vězeňských hadrů řekl: „Dohonil jsem! Můžem jít?“

Samův oblíbenec se zašklebil:

„Ještě než tě pustíme chci, abys věděl jednu věc – seš podezřelý ze špionáže, to je ten nejhorší zločin. Buď si jistej, že tě budem sledovat na každým kroku. Pudeš se vychcat, budeme u toho. Budeš šukat,

budeme u toho. Nebo se radši objímáš se stromy? Fajn! I u toho budem! A to tak dlouho, dokud budeš podezřelej, rozumíš?!”

Menší z ozbrojenců měl Sama evidentně rád ještě méně než Tom.

„Oukej, tak to přeju hezkou zábavu,” řekl Sam, pokrčil rameny a snažil se zachovat klidnou tvář, ačkoliv ho jeho slova pořádně rozhodila.

Co to sakra plácá? Proč by ho měli sledovat? Je nevinej! Nic na něj nemaj! Kurva! Do hajzlu! A v duchu si během cesty k východu zopakoval ještě celou řadu nadávek.

Jakmile otevřeli dveře, hlavou mu bleskly vzpomínky na několik filmů, kde při takřka totožné scéně propouštějí dlouhá léta sedící odsouzence. Dnes to nebyl film, ale krutá skutečnost.

„Tak brzy na viděnou!” zvolal za Samem ozbrojený kretén.

Ten už se neohlížel, rychlým krokem šel co nejdál od budovy.

Když usoudil, že už je dost daleko, zpomalil. Uvědomil si, že tuhle čtvrt' zná velmi dobře. Byl v Kobylisích, kousek od svého bytu. Otočil se a prohlížel si barák, ze kterého jej právě pustili. Znal ho, respektive věděl, že tu taková stavba stojí. Vůbec nezapadala k moderní výstavbě hned vedle, neboť působila neuvěřitelně zastaralým dojmem.

Změnil směr a přidal do kroku. Jemně švihl pravou rukou - komunikátor toto gesto ihned rozpoznal.

Je sedm hodin a dvacet jedna minut, ozvalo se v minipodech.

Žaludek vydal zvuk, jenž Sam už dlouho neslyšel. Zastavil se, sledoval nebe kolem sebe. Mimo bílých oblaků nad ním poletovalo ještě několik dronů. Podle radaru v komunikátoru hned čtyři z nich patřily mezi donáškové. Rozklikl podrobnosti, zajímal se, kdy má být

jídlo doručeno. Bohužel, všechny letěly přesně na čas a nemohl si tedy připlatit a nechat je přistát s jídlem u sebe.

Pokračoval podél hlavní cesty. Prohlížel si pomalu projíždějící samořiditelná auta. Dokonalost, s jakou jela za sebou nebo vedle sebe, byla přímo děsivá. Ani pražský orloj nefungoval tak bezchybně. Vypravil si kreténova slova o všudypřítomném sledování. Dal si je dohromady s faktem, že všechna auta mají na sobě několik kamer, aby byla tak dokonale souběžné jízdy vůbec schopna. K tomu si přidal svůj komunikátor, který sice podle Applu nebylo možné napíchnout, ale jeden nikdy neví, a hned měl náladíčku tak akorát na skok z Nuseláku. Nejraději by se někam schoval a několik dní vůbec nevylezl. Ještě asi deset minut procházel trasu, kterou by zvládl absolvovat i poslepu, myšlenky opět zabředlé do událostí včerejška.

Po chvíli se rozhodl, že pro dnešek hodí tento problém za hlavu. Půjde do práce jako obvykle a možná večer se nad tím pořádně zamyslí. Byl přece nevinný, tak proč by se měl bát nějakého sledování?! Při procházení kolem davu lidí čekajících na tramvaj si všiml několika podivných pohledů. Měl při nich velmi nepříjemný pocit. Takový ten, kdy si člověk říká:

Co je na mně sakra divnýho?

Když mu ho věnovala i postarší žena, která dosud upřeně sledovala chodník, nedalo mu to. Na komunikátoru navolil fotoaparát a podíval se do něj jako do zrcadla. Zhrozil se toho pohledu. Fialová modřina pod levým okem zabírala značnou část obličeje a z mladistvě vypadajícího sympaťáka vytvářela odpudivého ztroskotance. Zkusil se

monoklu opatrně dotknout. Bolelo to. Sklopil hlavu a po zbytek cesty se snažil s nikým nenavázat oční kontakt.

Posledních asi sto metrů už běžel, aby náhodou nepotkal někoho známého a nemusel vysvětlovat, co se mu stalo. Měl štěstí. Čipem v pravém zápěstí, ve kterém měl nahraná data ke všem *kličům*, otevřel nejprve vchodové a pak i automatické dveře od svého bytu. Ani se nezul a běžel do koupelny. Opřel se o umyvadlo a zblízka prohlížel výtvar, který mu zanechal Tom. Obličej s ostrými rysy, jehož výrazným prvkem byly světle modré oči získal poměrně značnou vadu na kráse.

Tvář nikoho jiného, než bijce s pěstí Toma si z včerejšího výsledku nepamatoval. Paměť se mu za poslední týdny velmi zhoršila. Připočetl-li k tomuto prostému faktu ještě celkový šok a omamné látky napuštěné do únoscová vaku, nebylo se moc čemu divit, že jediný obličej, který měl před očima, byl krátkovlasého blondáka. Člověka, jenž se šklebil jako vrah, sotva se dozvěděl o Samově nesmrtelnosti. Přestal na sebe zírat, neboť se hlad opět přihlásil ke slovu. Nabral z umyvadla několik kapek drahocenné vody a trochu si upravil účes. Vlasy temné jako hluboká noc mu rázem připomněly účes velitele BIS. Přišlo mu to směšné, a tak je raději opět rozčuchal.

Několika kroky se přemístil do jediného pokoje o rozloze asi třiceti metrů čtverečních, který v sobě ukrýval současně kuchyň, obývací a ložnici. Uprostřed místnosti byl klasický středně velký gauč, jenž dosahoval pomyslného prvenství mezi ostatním nábytkem Samova bytu – pouze on nebyl vestavěný, či jinak skryt.

Pohodlně se usadil. *Doma je doma*, řekl si v duchu, když si vzpomněl na postel ve vězení. Opřel si levou ruku o stehno a začal komunikátorem ovládat jeden z největších vynálezů posledních let. Jmenoval se Home Cook Pro. Šlo v podstatě o vysoce inteligentní kompletně vestavěnou kuchyňskou linku, vybavenou všemi potřebnými přístroji a schopnou uvařit a připravit takřka cokoliv. Uživatel si pouze vybral, jaké jídlo si chce dát, pomocí komunikátoru to oznámil kuchyni a ta už vše zařídila. Složitý proces, na jehož konci bylo teplé a chutné jídlo, v podstatě zahrnoval rychlou objednávku potravin pomocí dronů, které je umístily do speciálního domovního přepravníku, jimiž byly nové budovy standardně vybaveny a nebo docházelo k dodatečnému namontování ke staré zástavbě, jako to bylo v případě domu, kde měl byt Sam. A *zbytek* už byl na kuchyni. Celá show trvala maximálně hodinu, záleželo na tom, co si uživatel objednal.

Sam byl dnes poměrně nenáročný – objednal si kávu. Za pár minut našel v dopravníku další pravidelnou dodávku snídaně. Pro dnešek měl přichystanou omeletu z pštosího vejce s náhražkou vepřové slaniny a k tomu tradičně kukuřičný chléb. I když byl v posledních letech u evropské populace velmi oblíbený a pěstování kukuřice postupně předběhlo pšenici, Sam ho nesnášel. Mnohokrát snědl jen hlavní chod a ty dvě nepřitažlivé placky zanechal netknuté. Dnes však byl hladovější, a tak se přemohl a chleba spořádal celý.

Vzápětí se uprostřed kuchyňské linky otevřela malá, asi čtyřicet centimetrů velká dvířka a na podnose vyjel do prostoru malý šálek espressa.

Posilněn snídaní i kofeinem, zabouchl za sebou dveře a vyrazil do práce.

Cestou k metru ho znovu nesnesitelně zabořila hlava. Musel dokonce zastavit a opřít se o nejbližší zeď.

Tohle není normální! Bolest svedl na fakt, že si zapomněl vzít prášek, který mu předepsal doktor. Až k eskalátorům vedoucím k podzemní dráze pokračoval velmi pomalým tempem. Tam, opřen o madlo, se jako jeden z mála nechal odvézt až dolů – na rozdíl od většiny lidí, kteří spěchali po svých, zůstal stát.

Vlaková souprava přijela okamžitě. I když se ve stanici naplnila, hodně lidí zůstalo na nástupišti a čekalo na příjezd dalšího metra. Samovi se podařilo do vagonu nacpat. Byl vmáčknut mezi bezpečnostní sklo a štíhlou ženu kolem pětadvaceti let. Pokoušel se držet si od ní co největší možný odstup. V přeplněné hromadné dopravě se kolikrát stačilo jen blbě podívat a měli jste na krku žalobu za sexuální obtěžování. Samův kolega se s tím setkal poměrně nedávno. Během jízdy mezi stanicemi vlak prudce zpomalil a kolega se neplánovaně přitiskl k jedné spolucestující. Nesla to velmi nelibě a na několik měsíců z něj udělala mediální celebritu – oběť. Tečku za vším udělal, jakmile se dobrovolně vzdal nesmrtnosti s tím, že v takovémto světě je lepší zemřít, než žít věčně. Posléze se uzavřel do svého nitra a skoro s nikým se nebavil. Jednoho dne zmizel a už ho nikdy nikdo neviděl. Firmou kolovaly různé příběhy. Od těch reálných, že prostě skončil a odjel někam, kde ho nebudou znát jako úchyla z metra. Až po ty nereálné, kdy byl unesen ufouny apod.

Když konečně vystoupila a vedle Sama se udělal trochu prostor, v minipodech zazvonil příchozí hovor.

Sofie, jedna z kolegyň, se kterými každý den chodil po práci na drink. Celou partu čítalo osm lidí. Pracovali na stejné pozici, měli stejné zájmy. Všichni byli nesmrtelní. Čtyři ženy a čtyři muži. Dokonalá souhra, dalo by se říct.

Přijal hovor a z vesela prohlásil: „Ahoj, Sofi.“

„Same, jsi v pohodě?“

„Jasně, proč bych nebyl?“

„Přijdeš do práce?“

„Jsem na cestě.“

„OK, tak zatím,“ řekla a ukončila hovor.

Sam nevěděl, zda kolegové včera zaznamenali, že byl unesen, či se jen podivovali jeho zmizení a neúčasti na každodenním večírku.

Za pár minut vystoupil, proběhl vestibulem, kolem přestupních eskalátorů k lince D a taktak, že stihl výtah.

Stejně jako každý pracovní den se musel o kyslík podělit s velkou skupinou lidí. Dnes však byl vzduch uvnitř výtahu ještě řidší než obvykle. Každý, kdo měl možnost vidět Samův obličej, stál jako solný sloup a dělal vše proto, aby s ním nemusel navázat oční kontakt. Běžně se nestávalo, aby v této budově potkal člověka s monoklem.

„Promiňte, mohu se zeptat, co se vám stalo?“ zeptala se zvědavě jedna z žen, jež jako jediná nesklopila zrak k podlaze a fascinovaně si jej prohlížela. Sama otázka překvapila, odpočítával každou vteřinu, jen aby už mohl z toho prokletého výtahu vypadnout.

„Přepadli mě,“ utrousil a tvářil se, jako by to byla úplně normální věc.

„To je strašné,“ dodala žena a vzápětí se soucitným pohledem vystoupila.

Do posledního patra pokračoval Sam už jen s jedním mužem. Dosud stál v opačném rohu výtahu, takže si až nyní všiml, že nehypnotizuje dlažbu, ale dívá se přímo před sebe – nepatrně vedle Sama. Nenápadně jej přejel pohledem. Byl komplet v černé barvě – svetr, kalhoty i boty. Neznal ho. Moc často se nestávalo, aby jel do nejvyššího patra s někým, kdo mu nebyl ani trochu povědomý.

Když zastavili, Sam vystoupil jako první, protože byl blíž ke dveřím. Rychlým krokem popošel ke vstupu do firmy a letmo se ohlédl, kde je onen neznámý. Vchod do protější firmy mu právě skenoval obličej. Trvalo to déle než obvykle. Dveře do Long Life Humans začaly hlasitě pípat. Uvědomil si, že zamrzl na místě a rychle vkročil do prostoru firmy. Ohlédl se, aby chlápek zkontroloval, ale dveře už byly zavřené. Krapet si oddechl a postupoval dál až do hlavní kanceláře. Všiml si čtyř kolegů sedících u obrazovky, která dnes promítala zpomalený ponor nad korálovým útesem kdesi v Oceánii. O něčem vášnivě diskutovali až do chvíle, kdy jeden z nich zaregistroval Samův příchod.